

вам панночко у цім просторім дзеркалі
було так тісно вчора начеб у горісі —
світ завузький й обмежувальний обрій
з кохання в некохання ви наївно просувалися
босоніж нечутлива до ран що не гояться ніколи
годинник постарівся і зима вже за вікном
осталися стежки поламані й потоки висохли
за вами кращі спомини — різкі докори
вже вас ніхто й не згадує бо в тьмянім дзеркалі
вам нині панночко так пізно стало.

Збірка « [Комашиний вимір](#) ».